

Και πάλιν εύρισκοντο μόνοι, απροστά-
τευτοι, μέσα εις την επαναστατημένην
εκεινην πόλιν.

— Πάει! ανέκραξε με λύπην ο Λου-
λού. Δεν θα ξαναϊδω πιά ποτέ τη μαμμά
και το μπαμπά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ

Διά να ειδοποιηθούν τον «Γαλιλαϊόν».

— Φίλοι μου, ή θέσις μας είνε φοβερά.
Πολιορκούμεθα εις το Προξενείον από
τρεις χιλιάδες Μαροκινούς, οι οποίοι επέ-
δραμον από την Χαρούγιαν, φωνάζοντες
«Θάνατος εις τους ξένους!» Η εξουσία
του Σουλτάνου κατελύθη, ο πασάς έστράφη
εις φυγήν και δεν ειμπορούμεν πλέον να
στηριχθώμεν παρά εις τας ιδίας μας δυ-
νάμεις!

Το λογίδριον αυτό εξεφωνήθη την επο-
μένην των σφαγών υπό του προξενικού

πράκτορος κ. Μέρλ
προς τους πενήν-
τα Γάλλους, οι ό-
ποιοι είχαν κατα-
φύγη μετά των οικο-
γενειών των εις το
Προξενείον, και εί-
χον διέλθη εκεί μίαν
νύκτα αγώνιας.

Ο Λουλού και ο
Τζούλης ήκουαν με-
τά των άλλων απε-
γνωσμένοι. Τι θάπε-
γίνοντο τώρα; Πώς
θα επανεύρισκαν τον
κ. και την κ. Ρισαν-
νέλ; Πώς θα έσω-
ζαν καν την ιδίαν
των ζωήν;...

«Αλλ' ο κ. Μέρλ
εξηκολούθησεν:

— «Ένα μόνον
πρόβλημα μας μένει να

κάμωμεν, με την έλπίδα να σωθώμεν.
Γνωρίζω ότι ο «Γαλιλαϊός», θωρακισμέ-
νον εύδρομον του γαλλικού στόλου του
'Αλγερίου, κατέπλευσεν απόψε εις τόν
όρμον αυτόν. Εάν ήμπορούσαμεν να στεί-
λωμεν κανένα να τον ειδοποιήσῃ, θάπεδί-
βαζεν άμέσως άγήματα προς βοήθειάν μας.
'Εν ανάγκη θά έφριπτε και μερικές κανο-
νιές, που θα έτρόμαζαν τους επαναστάτας.
Συγχρόνως θάνηγγελλε, δια του ασυρμά-
του, τα συμβαίνοντα εις την λοιπήν μαύραν
του στόλου, και εντός τριών ημερών θα
είχαμεν εδώ στρατεύματα ίκανά δια να
καταλάβουν την πόλιν και να μάζε εξα-
σφαλίσουν.

Η πρότασις αυτή ήρκεισε να επανα-
φέρη την έλπίδα εις τας απηλπισμένας ψυ-
χάς των Γάλλων.

— Γρήγορα! ανέκραξε κάποιος. Πρέ-
πει να στείλωμεν άμέσως ένα άνθρωπον
εις τον κυβερνήτην του «Γαλιλαϊού».

— Βεβαίως, υπέλαθεν ο κ. Μέρλ· αλλά
ξεύρετε, ο άνθρωπος που θα στείλωμεν,
πενήντα τοίς εκατόν κινδυνεύει να σφαγή
πριν φθάση εις τον λιμένα, και τριάντα
τοίς εκατόν να πνιγη πριν φθάση εις το
πλοϊον, διότι ο άνεμος πνέει απόγειος.
Ποίος από σάς αναλαμβάνει την επίτιμ-
δυνον αυτήν αποστολήν;

— Έγώ! έγώ! έγώ! απεκρίθησαν
συγχρόνως είκοσι φωναί, μεταξύ των
οποίων διεκρίνοντο ή του Λουλού και ή
του Τζούλη.

Οι άλλοι που προσεφέροντο, ήσαν έρ-
γάται του λιμένος.

Ο κ. Μέρλ έμεινεν όλίγας στιγμάς
σκεπτικός, κυττάζων τον Λουλού, και
έπειτα ειπέ:

— Φίλοι μου, μεταξύ των γενναίων
Γάλλων που προσφέρουν την ζωήν των
δια να σώσουν την ζωήν των άλλων, είνε
και ένα παιδί. Ακριβώς δια την νεαράν

«'Ητο χαριτωμένος με αυτήν την στολήν
και αγνώριστος». (Σελ. 322, στ. γ')

του ηλικίας, είμαι
της γνώμης να το
προτιμήσωμεν. Ένα
παιδί πάντα κινδυ-
νεύει όλιγώτερον να
έλικύση την προσοχήν
των έχθρων μας, και
έχει περισσότερας πι-
θανότητας να περάση
ανάμεσα των απαρα-
τήρητων.

«Όλα τα μάτια
έστράφησαν προς τον
Λουλού, ο οποίος με
υπερήφανοιαν έλεγε:

— Μάλιστα, μά-
λιστα, έμένα πρέπει
να στείλετε! Είμαι
μικρός, αλλά είμ-
πορώ να κάμω αυτή
τη δουλειά.

Ο Τζούλης προ-
σέθεσε:

— Έννοείται, ότι θα τον συνοδεύσω
κ' έγώ.

«Αλλ' ο Ιατρός Μέρλ είχαν άλλην
ιδέαν.

— «Όχι, ειπών αν θα υπάγη αυτό το
παιδί, πρέπει να υπάγη μόνον του, μετημ-
φισμένον εις ίθαγενή. Έτσι μόνον υπάρ-
χει έλπίς να επιτύχη.

Ο σπουδαστής επέμενεν, αλλ' ο Λου-
λού τώ ειπέ με σταθερότητα:

— Φθάνει, Τζούλη! Άρκετὰ διεκρί-
θης, άφότου είμεθα εις το Μαρόκον. Όλα
τά έκαμες έσύ, μόνος σου. Τώρα θέλω
να δείξω, ότι είμαι ίκανός κ' έγώ να κάμω
κάτι τί. Έπειτα, δεν ακούς τί λέγει ο
κύριος; Έχω μεγαλύτεραν πιθανότητα
να επιτύχω μόνος μου, παρά μαζί σου.

— Πραγματικώς, αυτή είνε ή γνώμη
μου, υπέλαθεν ο Ιατρός. Ένα παιδί περνά
εύκολα από εκεί όπου ένας μεγάλος δεν
θα ήμπορούσε.

— Βλέπετε; ειπεν ο Λουλού θριαμ-
ευτικώς.

Ο σπουδαστής, βλέπων ότι δεν τον
ήθελαν με κανένα τρόπον, δεν επέμεινε
πλέον και, υπό τὰ χειροκροτήματα της
όμηγύρευς, ο μικρός εξελέγη, δια να
φέρη την επιστολήν του προξένου προς τον
κυβερνήτην του «Γαλιλαϊού».

Έμπιστευτική αποστολή.

Ο υίος του κ. Ρισαννέλ, υπερήφανος και
συγκεκριμένος δια την ευθύνην που άνε-
λάμβανε, έσπευσε να έτοιμασθή.

Τώ έδωσαν προηγούμενως όλας τας
ανάγκαιας οδηγίας.

Ο μικρός θα εξήρχετο από τον κήπον
του Προξενείου, εις ένα καταφερόη δρομί-
σκον, ο οποίος μέχρις ώρας είχε μείνη
έρημος. Η έξοδος του θα έγινετο κατά
το μεσημέρι, όταν, ένεκα του μεγάλου
καύσωνος, και εις ήμέρας ακόμην επανα-
στάσεως, όλοι οι άνθρωποι κοιμούνται υπό
σκιάν. Μετημφισμένως εις όπωροπόλην,
υπήρχεν έλπίς να φθάση μέχρι της παρα-
λιας, χωρίς να συλληθῃ.

Θάπέφυγε τον λιμένα και θα διηυθύ-
νετο προς δυσμάς, όπου υπήρχεν, έξω
της πόλεως, μικρός συνοικισμός αλιέων.
Και με τα χρήματα, τα οποία θα τώ έδι-
δαν, θα έπειθε κανένα από τους αλιείς
αυτούς να τον οδηγήση με την βάρκαν
του εις τον «Γαλιλαϊόν».

«'Ητο το δυσκολώτερον μέρος της επι-
χειρήσεως, διότι, με την θαλασσοταραχήν
εκεινην, το μέχρι του πλοίου ταξείδιον
παρουσίαζε μεγάλους κινδύνους. Αλλ' έδα-
σίζοντο εις την δεξιότητα των έντοπιών
θαλασσιών.»

Άσού τώ έδωσαν όλας αυτάς τας οδη-
γίας, έπήσαν τον μικρόν δια να τον ένδύ-
σουν. Έν τώ μεταξύ ο κ. Μέρλ συνέτασσε
την επιστολήν, την οποίαν θα ένεπιστεύετο
εις τον υιόν του κ. Ρισαννέλ.

Το μεσημέρι, ο Λουλού ένεφανίσθη πά-
λιν μετημφισμένως εις μαροκινόπουλον,
με τα παλὰ ρούχα που εύρήθησαν εις το
Προξενείον και που τα έφορούσεν άλλοτε
ο μικρός υίος του ίθαγενούς άμαξά.

Τού είχαν περάση εις τον λαιμόν έγα
κοκκάλινο περιδέραιον, άπ' αυτά που συ-
νειθίζουν τα παιδιά του Μαρόκου, τού εί-
χαν φορέση ένα κόκκινον φέσι με λευκόν
κεφαλόδεσμον, και τού είχαν βάλῃ το
πρόσωπον, τα χέρια και τα πόδια με φλού-
δαν καρδιού, δια να έχη το χρώμα των
ίθαγενών.

«'Ητο χαριτωμένος με αυτήν την στο-
λήν και, το κυριώτερον, αγνώριστος. Ο
ίδιος ο Τζούλης έδυσκολεύθη νάναγνωρίση
τον φίλον του.

Μετά το γεύμα, ο Ιατρός Μέρλ ένεγεί-
ρισε δημοσία εις τον υιόν του κ. Ρισαννέλ
την επιστολήν, τυλιγμένην καλά εις ένα
φύλλον γουταπέρκας, δια να μη βραχῃ
τυχόν εις το ταξείδι με την βάρκαν.

(*Έπειτα συνέχεια)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 319).

«'Ητο μία στιγμή τραγική. Ο Έρβελιν,
ως τρελλός από την χαράν του, εφώναζεν:

— Ο Πλόκ! είνε ο Πλόκ!

Ο Δουβάλ, έλκυσθείς από τον πυροβο-
λισμόν, είχε εξέλθη, και αυτός εις την
στέγην κ' έπηδούσε την στιγμήν εκείνην
από τον φωταγωγόν μέσα εις το δωμά-
τιον.

Υπό το ασθενές φως της λάμπας, εις
το μισοσκότεινον δωμάτιον, ανεγνώρισαν
και οι δύο τον άρχηγόν της συμμορίας.
Και εφώναζαν τους αστυφύλακας.

Δεμένως, με τα μάτια κλειστά και
πληγωμένα από το πιπέρι, ο Πλόκ κατε-
διόσθη και ώδηγήθη εις το Τμήμα.

Ο έννοικος διηγήθη πως έξύπνησεν από

τα δέματα που έφριπτεν ένας άν-
θρωπος, εις το δωμάτιόν του,
όπου έπήδησεν έπειτα και αυτός.
«Ο παρείσακτος, μόλις τον είδεν
εις το κρεβάτι του, ώρμησε
να τον πνίξη.

Ήσαν εκεί τα δέματα των
κλοπιμαίων χρεωγράφων και
χαρτονομισμάτων, λερωμένα από
την καπνιάν.

«Όταν ο Έρβελιν και ο Δου-
βάλ επέστρεψαν, κατά τας πέντε,
εις την Αστυνομίαν, ήσαν
όλους τους αστυνομικούς περι-
γχαρείς. Τελοςπάντων, ο τρομε-
ρός και φοβερός αυτός Πλόκ
είχε συλληθῃ! Οι κκ. Λαρζ
και Κράμπ, τους οποίους έξύ-
πνησαν άμέσως, προσέτρεξαν δια
να ίδουν και να βεβαιωθούν. Ο
Πλόκ έκάθητο δεμένος εις μίαν
καρέκλαν, εις το γραφεϊον του
Διευθυντού.

— Ά, κακούργε! εφώναζεν ο κ. Λα-
ρζ. Έστύσαμε αίμα ως να σε πιάσωμε,
αλλά τώρα σ' έχρωμε στα χέρια μας!

Ο Πλόκ δεν απεκρίθη. Ένα μειδίαμα
μόνον, αινιγματώδες, σαρκαστικόν, διέ-
στειλε τα πελιδιά του χείλη.

Ο κ. Διευθυντής έπετούσεν από την
χαράν του. Και στραφείς προς τους παρόν-
τας ύπαστυνόμους και αστυφύλακας, ειπέ:

— Τελοςπάντων, κύριοι, ή Αστυνο-
μία άναπνέει!

Την στιγμήν εκείνην εισήλθον ο Έρ-
βελιν και ο Δουβάλ.

— Έλα, φίλε μου, να σε συγχαρώ,
ειπεν ο κ. Λαρζ, και να ιδῃς τον φοβε-
ρόν σου έχθρόν που αυτήν την φοράν ένι-
κῆθη.

Το πρόσωπον του Πλόκ, γυρισμένον
κατά το παράθυρον, έρωτίζετο τελειώς.
«Αλλ' άρα το είδεν ο Έρβελιν ώχριασεν.

«Έπιασε το χέρι του κακούργου
και το έκύτταξε με την

— Να πάρη όργη! εφώναζεν άμέσως·
αυτός δεν είνε ο Πλόκ! Είνε ο «Άλλος»,
ο άλλος Πλόκ! Τώρα έννοώ!...

Πραγματικώς, ήτο ένας τέλειος Σω-
σίας του άρχισυμμορίτου, ένας άνθρωπος
που του ώμοιάζε καταπληκτικώς. Έτσι
έξηγούντο όλα· πως δηλαδή ήμπορούσαν
να βλέπουν τον Πλόκ την ιδίαν ήμέραν,
την ιδίαν ώραν και εις δύο μέρη διάφορα.
«Έτσι και ο Έρβελιν έξηγούσε τώρα το
αναξήγητον, πως δηλαδή εκείνην την νύ-
κτα, εις την ταβέρναν του μπάμπια Λε-
ζάρ, ο Πλόκ ώμιλούσε χωρίς νάνοιγη, το
στόμα, καπνίζων όλονέν την πίπαν του.
Προφανώς ο Έρβελιν ήκουσε να όμιλή
τον άληθινόν Πλόκ, ένω δεν έβλεπε παρα
τον «Άλλον».

Υπήρχον λοιπόν δύο Πλόκ κ' έδου-
θούντο αμοιβαίως δια να ξεγελούν την
Αστυνομίαν.

«Οι δύο σκύλοι έσήμεναν φασιανούς...»

— Δεν είνε ο Πλόκ, ειπεν ο Έρβε-
λιν, γιατί το δεξι χέρι του Πλόκ είνε
στιγματισμένον με μια μικρή πεταλούδα.

Και ή Αστυνομία, ή οποία είχαν ανα-
πνεύσει, έστέναζε...

15.—Εις την ζωήν και εις τόν θάνατον.

«Από την ήμέραν που συνελήφθη ο
«Άλλος», — είχε περάση ένας μήνας, —
ή συμμορία του Πλόκ δεν ήκούσθη καθό-
λου. Φαίνεται, ότι ήσύχαζεν από φόβον.
Οι κυριώτεροι συμμορίται, ο Πλόκ, ο
Γατομήτης, ο Ααίλαψ, και ο Κατεργάρης,
κάπου είχαν κρυφθῃ και ήτο αδύνατον να
τους ανακαλύθουν. «Όσον δια την Όχιάν,
τόν Μαχαϊράν και τον Κόρακα, αυτοί έ-
ζούσαν από χθες δαπάναις του Κράτους.

Διότι είχαν συλληθῃ από τους αστυφύ-
λακας του Έρβελιν κατά πολύ περίεργον
τρόπον.

Μίαν νύκτα, μετά τα μεσάνυχτα, ο Έρ-
βελιν εξήρχετο από το θέατρον, όπου επή-

γαινεν από τινων ημερών, δια να έπι-
θλέπη ένα κλέπτην «εργαζόμενον» εις τα
θυλάκια των θεατών. Ο λωποδύτης αυτός
ήτο ένδεδυμένος ως κύριος και είχεν ένα
μεγάλον όνομα, το όποϊον δεν ήτο βέβαια
ιδιόν του. Έλεγεν, ότι ήτο ακόλουθος
μιάς ξένης Πρεσβείας, όπου τώνοντι εφαι-
νετο συχνά. Ποίος ήτο πράγματι; Κα-
νείς δεν ήξευρεν ακριβώς και δια τούτο ή
αποστολή του Έρβελιν ήτο δυσχεροτάτη.
«Όπισώθηποτε, εκείνο το βράδυ δεν έδι-
στασε να γραπώση τον κύριον, διότι κα-
τώρθωσεν επιτηδείως να του πιάση το
χέρι μέσα εις μίαν τσέπην.

«Έπέστρεφεν εις το σπίτι του εύχαρι-
στημένος από την ήμέραν του, όταν εκεί,
εις την όδον Ματυρέν, είδεν έμπρός του,
αλλ' άρκετὰ μακριά, ένα εργατήν νάνοιγη
το στόμιον μιάς υπονόμου.

Τυχαιώς ή επίτηδες, κανένα φανέρη δεν
ήτο αναμμένον εις έκείνο το μέρος.

(*Έπειτα συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον

*Εστάλη από το Λιματομένο Είφος

Table with Greek letters in a grid pattern.

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβάι αυ-
ται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα εξ
πλοίων του Έλληνικού Στόλου.

β.) Γρίφος

*Εστάλη υπό το Δοξασμένο 1912

Όλικώς ή εξη ή ένα $\frac{\Sigma}{\text{O}}$ ναί ζ' ώά.

γ.) Διά τους Γαλλομαθεϊς

*Εστάλη υπό του Ήρωος του 1912

Mais les jours ne se suivent se
pas ressemblent.

Να συναρμολογηθούν αι λέξεις αυται
ώστε ναποτελεσθῃ έν γνωμικόν.

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-
των του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται υπό
ένός μόνον δικαίεπτου γραμματοσήμου.

Δύσεις του 43ου φύλλου

α.) Άθακούρ. Ηλίας, Ίερμιζας,
Μιχαήλ, Συμείων — β.) Τα μεγάλα έκ
των μικρών. (τα μεγάλα έκτον μικρόν.)
— γ.) Le poëte, le feu et la fumée.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τότης, βλέπων ένα καύτην συνεννοούμενον δια συνθημάτων μ' ένα πλοΐον, έρωτῆ: — Μαμμά, αὐτός εἶνε ποῦ λένε ὁ ἀσύρματος τηλεγράφος; (Γεροντός) *Εστάλη ὑπὸ τῆς Βυζαντιδῶς *

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

*Αθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 6ην Ὀκτωβρίου 1914.

ΑΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ

Ἀνεγένεσαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1915 καὶ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς, ἡ Σαυθὴ Νεοαῖδα, ὁ Λέων τὸν Θεοδοσιολῶν, τὸ Πειρακτικόν καὶ ὁ Φιλόδοτος Μακεδόν. Τούτους εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας καὶ καλῶ καὶ τοὺς λοιποὺς φίλους μου πρὸς μίμησιν. Ἄλλως τε ἡ προκήρυξις τῆς Ἀνακνώσεως θὰ δημοσιευθῆ συντόμως, διότι εἶνε καιρὸς. Μὴ λησμονήτε: ὅτι τὴν 30 Νοεμβρίου τελειώνει τὸ ἔτος μας.

Πολὺ εὐχαριστῶν μου ἔφανε, καὶ διόλου παράξενον, Θεοδοσιολῶν, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον ξανάπιασθε τὴν πένα καὶ μὴ γράψετε. Καὶ τί εὐμορφογραμμάτι! Κρίμα, καὶ τὴν ἀλήθεια, ποῦ δὲν μου γράφετε συχνότερα. Τὸ ὑπόλοιπον τῶν παραγγελιῶν σου, ὁρ. 4.20, τὸ ὅποιον μὴ παρακαλεῖς νὰ δεχθῶ ὡς μικροσκοπικὴν συνδρομὴν, ἐπειδὴ τώρα εἰμαι στενωπορημένη μετὰ τὴν κατάστασιν, τὸ ἐπέπρασα εἰς τὸ «Ταμίον πρὸς ἐργασίαν» Ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν. Ἐταί καραγεῖς δύο καλά: καὶ τὴν Διάπλασιν ὑποστηρίζεις, καὶ κάποιον πτωχὸν παιδί καθιστᾷς εὐτυχές.

Ἀλήθεια, Κεοκυραϊκὴ ἄθρα, αὐτὸς ὁ πάλαμος δὲν ἔχει ἄφισι κανένα ἥσυρον καὶ ὁ Θεὸς νὰ ὄσση μόνον νὰ μὴ διαρκῆσῃ πολὺ, διὰ νὰ μὴ ἰδοῦμαι χειρότερα. Χαίρω ποῦ ὁ «Δουλοῦ» ἔχει ξετερελλάνει ὅχι μόνον τοὺς μικροὺς ἀγροστάτας σου ἀλλὰ καὶ τοὺς γονεῖς σου.

Βόσκη τοῦ Κανάση, εὐχρημα πᾶσαν εὐδοκίμησιν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὴν νίαν σου ζωὴν. Μὴν ἀφιβάλλης, ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ σε θεωρῶ σὰν παιδί μου καὶ μετὰ μητρικὴν χαρὰν θὰ ἀκούω κάθε καλὸ γιὰ σενα.

Ἀφοῦ ἤτο ἀσθένεια εἰς τὴν μέσην, δὲν εἰμπορῶ νὰ σε μαλλῶσω, Σαυθὴ Νεοαῖδα, ποῦ δὲν ἐσάνης συνετής. Αἱ λύσεις καλά γραμμένα. Διεβίβασα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν Λοξασμένον Ρήνον.

Ἦνεν ἀνήτοι: ἐκείνοι ποῦ σοῦ λέγουσιν. Ἀταίς τῆς Ἀρχαιοτήτος, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία εἶνε διὰ τοὺς γέροντας καθηγητάς. Μὴν ἀκούς κανένα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εντροφεῖ εἰς τὸν ἀγαπημένον σου Σοφοκλέα. Ἄλλο, τὰ γραμματικά σχολία καὶ ἄλλο ἡ ποιητικὴ ὑποθέτω δὲ, ὅτι ὡς ποίησιν ἀγαπᾷς ταχρῶτα ἔργα καὶ ὅχι ἀπλῶς ὡς «κείμενα», ὅπως εἰμπορεῖ νὰ τάχαπᾷ ἕνας γέρον καθηγητής.

Ροδοδάφνη, καὶ ἐδῶ εἶχαμεν πρότερα φύγη, ἀλλὰ κατ' αὐτὰς ὁ καιρὸς διορθώθη. Ἐλπίζω ὅτι καὶ αὐτοῦ ἔχετε τώρα καλοκαίρι καὶ ὅτι ξανάγρησες τὰς ὠραίας ἐκδρομὰς σου. — Ἦ, δὲν εἶνε καὶ κανένα δυστύχημα ποῦ σοῦ ἀπεκάλυψαν τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἀποκάλυψε τοὺς τοὺς καὶ σὺ... Καλοῖς ἤθεες, Ἐπαῖτα τοῦ Ὁραίου. Ὁ τρέγων Διαγωνιστὸς τῶν Ἀύσεων ἤρξισεν ἀπὸ τὸ 3ῶν φύλλον, τοῦ ὁποῖου αἱ λύσεις δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη. Ἐπομένως εἰμπορεῖς νὰ τὰς στείλῃς, καθὼς καὶ ὅλων τῶν κατόπιν φύλλων.

Ἦναι ὁ καιρὸς ὁ Φάων, ἐβόφησε... Καλέ, μὴν τρομάζετε! τὸ γατάκι τῆς Ἡρωϊκῆς Σά-

μου ἐνοοῖ. Ἔπεσε εἰς ἕνα μπάνιο γεμῆτο νερὸ καὶ ἐπύγηκε. Αὐτὰ μοῦ ἀναγγέλλει ἡ βαρυσπυθῆς φίλη μου, τὴν ὁποῖαν συλλυπούμαι ἐγκαρδίως. Ἀλλὰ συγγάριον καὶ τὸν Φάωνα, τὸν ἀληθινόν. ποῦ ἀπαλλάχθη τέλος ἀπὸ αὐτὴν τὴν κάπως ἀλλόλοτον τιμῆν...

Μετὰ μεγάλῃς λύπης ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τοῦ παλαιοῦ καὶ ἀγαπητοῦ μου συνδρομητοῦ Στυλιανοῦ Π. Ἀθουσινοῦ, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Συλλυπούμαι ἐγκαρδίως τοὺς δυσμαίτους γονεῖς καὶ τὸν νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ θανόντος Γεώργιον, ὁ ὁποῖος τὸν διαδέχεται εἰς τὴν κύλιον μας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα ψευδώνυμα: Μπουμπουκάκι, καὶ (Α. Ζ.) Ἐπαῖτης τοῦ Ὁραίου, α. (Κ. Σ.) Θεοδοσιολῶν, καὶ (Μ. Ε.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: — ἡ Ροδοδάφνη (0) μετὰ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ἐλευθερωθεῖσαν Ἡπειροῦ, Ἀναθηματικὴν Βαυβαζιάν, Φάωνα. — ὁ Ἀλφειοκτόνος Ἡπειωτῆς (0) μετὰ Τέλλιον Ἄγραν, Κορηκοπούλιαν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Θεῖον Βανιώτην, Ἀδωνάτων, Εὐγενεῖς Ἰδαικόν, Κόμμα, Πειρακτικόν, Ἡπειρωτικὴν Λόγγην, Ἐλευθερωθεῖσαν Ἡπειροῦ, Ἀθήτητον Εἰζωνοῦ, Φάωνα, Χάωνα. — τὸ Θαλασσοπόδι (0) μετὰ Νάυαρον Μιαούλην, Φοδούλιαν, Φάωνα, Ἀδωνάτων, Θελλιῶδη Ὀυρανόν. — ἡ Πατρις τῶν Ἡρώων (0) μετὰ Γενναϊοῦργον Στρατηλάτην, Βασιλεῖον τῶν Βουλγαροκτόνων, Νάυαρον Μιαούλην.

Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἡρασιολῶν (σοῦ ἔστειλα ἀπὸ τὸ 2δον τῶρα μὴ λυγὸς διότι ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ πρῶτα ὅτι ὁ πάλαμος δὲν εἶ ἀνάγκαστος ἀλλάξῃ διεύθυνσιν) Ἑλληρικὸν Ἰδεώδες (ἔστειλα τὸ 4δον νομίζω, ὅτι σοῦ ἀπέστειλα διὰ τὸν Μονόλογόν σου, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὴν νὰ δημοσιευθῇ) Ἡρώα τοῦ 1913 (τὸ «κέρδιον» μεταφράσθη «ἐπίδοσιν» ὁ «ἐρέσων» ὅμως, δηλαδὴ ὁ ἀλλήτης ποῦ ἔχει τὸ «κέρδιον» ποῦ θὰ ἤμπερὸς νὰ μεταφρασθῆ; ἐπιδοσίας; ...) Νικηφόρον Στόλον (ἐλαβα, εὐχαριστῶ) Νίκα Κοκ. (τὸ ψευδώνυμον ἀφοῦ εἶνε διὰ τὸ 1915. ὅτι σοῦ ἐγκριθῆ εἰς τὸ α' φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου) Τροπαιοῦργον Ἑλλάδα (δέχομαι τὸ ἀντίτιμον εἰς κυπριακά γραμματιστήματα) Λοξασμένον Ρήνον (ἐμπρός λοιπόν, τῶρα ποῦ ἤρξασθε ἐγγύστα μ' ἐκεῖνο τὸ ἐπίδοσιον) Ρεζονά (ποῦς τὸ παρὸν, διὰ τὴν Σελίδα Σ. ὅχι πρῶτα ὅμως, καὶ ἀμα ξαναγρίση, ποῦ τὰ στείλεις) Νυκτοπόδι (ἔστειλα, περιμένω) Σειδηροῦν Προσωπικόν (δὲν πειράζει, θὰ τοὺς ἐγγράψῃς ὅταν θὰ γίνω πάλιν ἀνασταλῆς) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαβήσεις) Βασ. Δ. Οἶκ. (αὐτὸ εἶνε ἕνα «θέμα» ποῦ δὲν πρέπει νὰ παραγῶν τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως δὲν λέγω ὅτι εἶνε κακὸν λέγω μόνον ὅτι εἶνε πρόωρον καὶ δι' αὐτὸ ἀνεκαθῆν τὸ ἔξῃρα) Κάστορον Καλαμῶν (ἐλαβα, εὐχαριστῶ) Πατριδα τῶν Ἡρώων (ὠραία ἡ ἐπιστολή σου διὰ τοὺς εἰσημοῦς: ἐδῶ φησὶ τὴν ἐγλυτώσαμεν ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ ποῦν τὸ ἴδιον καὶ οἱ καθομιοῖροι οἱ Θεβαῖοι...) Μεγάλην Ἑλλάδα, Πειρακτικὴν Νεοαῖδοῖλιαν, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 6ην Ὀκτωβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Δεκεμβρίου

471. Λεξιγραφος
Ὁ κάτοικος τῆς νήσου
Μετ' ἄνθη εστραπαώθη,
Κι' ἡ νῆσός του ἡ ἴδια
Κι' αὐτὸ ἐφανερῶθη.
*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου τῆς Ἐλευθερίας

472. Στοιχειόγραφος
Μίαν θῶαν μεγάλην
Ἄν ἀποκεφαλίσῃς,
θῶαν τὸν Αἰγυπτίον
θῶαν θὰ σχηματίσῃς.
*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλησποντοφύλακος

473. Μεταγραμματισμός
Μεγαλονήσου πόλις
Ὁπώρα θὰ γενῆ,
Τὸ ἴδιόν τῆς ἂν μόλις
Ἔῖς ῥῶ μετατραπῆ.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

474. Αἶνγμα
Δὲν εἶμ' ἐπιθετὸν ἀλλὰ
Πάλι ἔγω τρία γένη:
Καί με κρότον ποῦ γυρῶν
Τὸ ἀσπικὸν σημαίνει.
Τὸ θηλυκὸν μου εἶνε γνωστὸν
Νῆσι εἰς τὸ Αἶγατον.
Καὶ τέλος τὸ οὐδέτερον
Ὁπωρικὸν Ἰσραῖον.

*Εστάλη ὑπὸ Μαρίας Βογιατζῆ

475. Αἶνγμα
*** ** * Νάντικατασταθὸν οἱ ἀσπικῆς
* * * * * πρῶτον διὰ γραμματικῶν
* * * * * οὕτως, ὅπως νάνικατασταθῶν
* * * * * ταί: ὁρίζοντιος ἀνο,
* * * * * Μούσα κατὰ νῆσος ἐνόσος
* * * * * ἕξ ἀσπικῶν κατὰ αἰετῶν
* * * * * μικρὰ νῆσος τῆς Ἑλλάδος,
* * * * * σῶμα διαφανές, Ἡροφίτης καὶ Ἀργοναύτης.
* * * * * *Εστάλη ὑπὸ τῆς Ψαροπούλας

476. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
Τροφή — νότα = νότα + (Σύνδεσμος — Σύνδεσμος =) φωνῆν + (Ἰσῆος — φωνῆν =) Ἀντωνυμία.

*Αἰθερῶτα ὑπολόγιον: Βασιλεὺς τῶν Θεῶων.
*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Βυζαντίου

477. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κατωθῆ ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν ὠραῖον ἄθος τοῦ ἀγροῦ:

1. Πατριάρχης τῆς Γραφῆς. 2. Μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας. 3. Ἀρχαῖος μέγας βασιλεὺς. 4. Μήτηρ ἥρωος ἡμιθέου. 5. Μία τῶν Μορῶων. 6. Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 7. Νῆσος τοῦ Ἰονίου.
*Εστάλη ὑπὸ τῆς Εὐδελπίδος Νεότητος

478. Φωνητολόγιον
δ - * - ρος - δ - κ - τ - πῶμ.
*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λισθήματος τῆς Πατριδῶς

479. Γρίφος

αργ Τ
αργ αργ Τ Τ
ΘΕ :: τ ου+ου πρ' τέ.
αργ αργ Τ Τ
αργ Τ

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ
(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 319)

ΑΘΗΝΩΝ: Εὐαγγελία Σκοθοῦ, Γεώργ. Αλ. Κοκκίνης, Δημ. Ὁδ. Κατάσης, Ἰσημῆ. Ὁδ. Κατάσης, Θεοδ. Ν. Φαγκιάς, Μιχ. Α. Τρέκας; Τάκης Δημητρίου, Νίνα Γιαννοπούλου.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἄρης, Χρ. Λυδάς.
ΒΟΛΟΥ: Δημ. Γ. Τροχανάς, Γεωργία Κ. Λυκαοπούλου, Ἄννα Σ. Σπανοδάκη.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπῆς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημ. Γ. Δεσφύλλας.
ΣΥΡΟΥ: Ἰωάν. Θ. Μηταράκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεώργ. Ν. Σφακιανός.
ΧΙΟΥ: Ν. Κ. Κοκκίνης, Μαρία Σταμ. Λεβιώτου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρώντων τὸν ἀδελφὸν ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομίαν τοῦ ἀδελφοῦ ὃν Ἀθήνας. ΤΑΧΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ *Ἐσωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ ὁρ. 3,— Ἑξάμηνος 4,50 Τριμήνιος 2,50 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	*Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ φρ. 10,— Ἑξάμηνος 5,50 Τριμήνιος 3,—	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ Τῶ, 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον Ἔτος 36ον. — Ἀριθ. 46
--	--	--	---

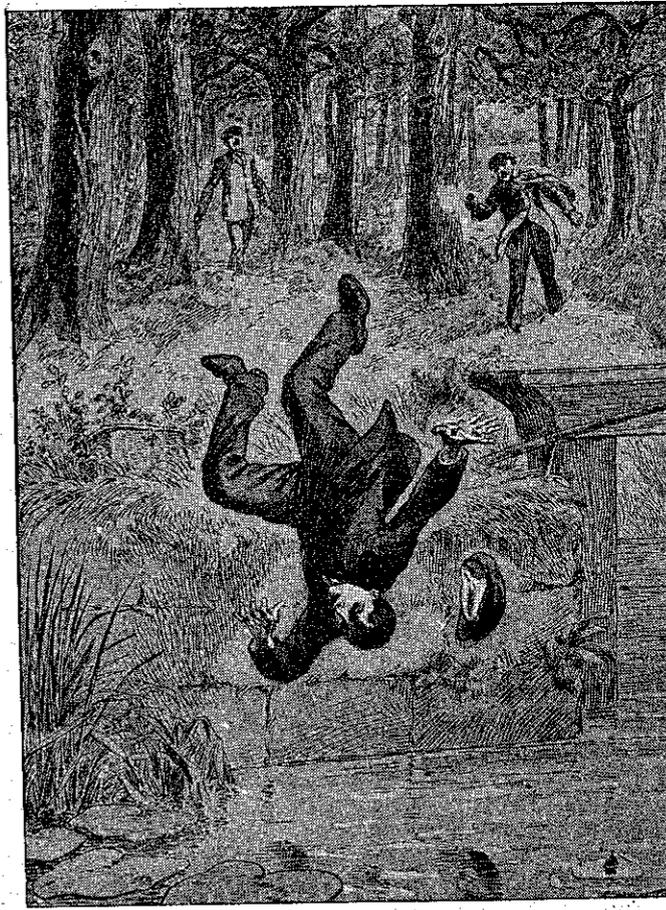
ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 323)

ΕΡΒΕΛΙΝ ἐσυλλογίσθη: «— Διάβολε, οἱ ἐργάται τῶν ὑπόνομων δὲν δουλεύουν συνήθως τὴν νύκτα. Καί βρωμοδουλειὰ εἶνε ἐδῶ!» Ἐκρόφη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πασικῆ καὶ παρεφύλαξε. Μετὰ μίξ ὥρας ἀναμονῆν, ὁ ἀστυνομικὸς ἐφωτίσθη: «Ἐνας ἄνθρωπος ἐβόληεν ἕνα δέμα ἀπὸ ἕνα μαχαζῆ, ἀπὸ τὸν φωταγωγὸν τοῦ ὑπογείου, καὶ τὸ ἐπέταξεν εἰς τὴν ὑπόνομον.

Ὁ Ἐρβελίν ἐστρίψε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πασικῆ, διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ὁ νυκτοκλέπτης, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα. Ἐύκολον εἶνε, διὰ τοὺς ἐπιτηδεῖους λιποπόδτας, νὰ εἰσελθῶν τὴν νύκτα εἰς ἕνα σπῆτι καὶ νὰ τὸ γόρυσον, Ἄλλ' ἡ μεγαλύτερα δυσκολία εἶνε νὰ μεταφέρουν τὴν λείαν τῶν ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ Παρισίου, ὅπου εἰς κάθε εἰκοσι βήματα θάπαντήσουν ἕνα ἀστυφύλακα ἢ μίαν περιπολίαν. Διὰ τοῦτο ὁ Πλόκ εἶχεν ὑποδείξῃ, εἰς τοὺς ὑπάδους τοῦ ἕνα εὐφυῶ τρόπου, διὰ νὰπορεύγουν τὰς ὄχληράς συναντήσεις. Τὸ σχέδιόν του ἦτο ἀπλόον: διὰ τῶν ὑπόνομων θὰ μετεφέρωντο τὰ κλοπιμαῖα, ὑπογείως καὶ ἀόρατως. Διότι αἱ ὑπόνομοι τοῦ Παρισίου ἀποτελοῦν ἀπὸ κάτω ἕνα δεύτερον Παρίσι, μὴδὸν ὅπως τὸ ἐπάνω, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰμπορεῖ κανεὶς εὐκόλως νὰ μεταβαίη ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν. Ὁ Ἐρβελίν ἔλαβε λοιπὸν τὰ μέτρα του. Ἐξ ἀστυφύλακες ὠπλισμένοι, καὶ

τὸς ὁ βάλτος ἔχει πολλὰ ψάρια καὶ εἶνε δυσκολώτατο νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς ἄδειαν διὰ νὰ ψαρεύσῃ ἐκεῖ. Ἦθελα λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ἐκτάκτου εὐκαιρίας καὶ, ἂν εἴθε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ χορηγήσετε δύο ἡμερῶν ἄδειαν. Θὰ σᾶς δεῖξω, ὅτι ξεύρω νὰ πιάω ψάρια τόσο καλά, ὅσο καὶ λιποπόδτες. — Ἦξ παραγώρῳ εὐχαριστῶς, φίλε μου, αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας, ἀφοῦ μάλιστα τὰ λείψανα τῆς συμμορίας Πλόκ εἶνε πρὸς τὸ παρὸν κρυμμένα. — Μὴν ἐμπιστεύεσθε πολὺ, κύριε Διευ-

«Ὁ Ἐρβελίν ἔπεσεν εἰς τὸν βάλτον...» (Σελ. 326, στ. 6)